M.J. Arlidge

În flăcări

Traducere din limba engleză de
Alexandra Fusoi

3
TREI

Ziua întâi

Capitolul 1

Era acum sau niciodată. Dacă nu se mișca, dacă nu *profita* de această ocazie neașteptată, era posibil să nu mai aibă altă șansă.

Selima își ținea capul în jos, mergând cu pas târșâit prin spatele șirului de lucrătoare tăcute, la fel de distrusă și fără vlagă ca și ele. Inima îi bătea nebunește. Renunțase de mult la speranța că se va elibera de chin, de rutina ucigătoare a muncii istovitoare și a violenței gratuite, dar soarta îi aruncase un colac de salvare, o ultimă șansă să-și câștige libertatea.

Nu era sigură cum o chema pe femeia rănită — era proaspăt venită în rândurile lor și nu prea vorbea engleză —, dar oricine ar fi fost, avea recunoștința veșnică a Selimei. Echipa de 12 lucrătoare în uniforme cu pantaloni de trening kaki și măști ponosite trudea la transportul ei, când noua angajată s-a prăbușit brusc. Au lăsat-o picioarele și probabil s-a lovit când a căzut, pentru că părea inconștientă, cu gura căscată și ochii dați peste cap. Era ceva șocant, neașteptat… și o scosese pe Selima din letargie. Își urma colegele ca într-o ceață, împleticindu-se către gura dubei, dar căderea bietei femei o trezise. Selima

s-a uitat la amărâta aia, apoi a ridicat privirea spre duba care aștepta, simțind un fior coborându-i pe șira spinării. Stătuse de multe ori tăcută și deznădăjduită în interiorul camuflat, dar în seara asta ușile dubei păreau mai amenințătoare ca de obicei. Selima avea un presentiment puternic că, dacă pășește din nou înăuntru, ar putea fi înghițită cu totul, ar dispărea de pe fața pământului ca și cum n-ar fi existat niciodată. Gândul ăsta a durut-o și i-a adus lacrimi în ochi, groaza de a nu-și mai vedea niciodată copiii, pe iubitul ei soț, era prea mult pentru ea. Trebuia să reziste cumva, trebuia să găsească undeva voința de *a supraviețui*.

Și acum avea ocazia. Naz, supraveghetorul șef, un bătăuș fără milă, cu cicatrici adânci în jurul protezei oculare imobile, era aplecat deasupra tinerei siriene, plesnind-o peste față cu palma aspră. Însă ea nu reacționa, ceea ce l-a făcut să arunce o privire neliniștită spre secundul lui, care rămăsese lângă ușile dubei, numărând lucrătoarele dinăuntru. Enervat, dar și îngrijorat, acesta s-a apropiat, dornic să plece până erau reperați de cineva. Ceea ce, bineînțeles, era foarte improbabil — erau pe o alee dosnică mizerabilă, în creierii nopții —, însă neliniștea îl făcuse să lase garda jos. O clipă, cele 11 femei care stăteau la rând au rămas nesupravegheate, lucrătoarea rănită atrăsese atenția ambilor paznici. Celelalte păreau să n-aibă habar cum să reacționeze, detenția de durată le ștersese orice urmă de inițiativă, dar Selima n-avea să lase să-i scape această ocazie de aur.

A făcut un pas spre stânga, îndepărtându-se de șirul de statui umane. Apoi încă unul, ieșind vizibil din formație. Aproape că se aștepta să fie trasă înapoi în rând, cu un pistol cu țeava scurtă îndesat sub nas, dar când a

aruncat o privire neliniștită în direcția paznicilor, a văzut că erau încă aplecați deasupra femeii căzute. A grăbit pasul și s-a îndepărtat, atrasă de intrarea unei alei din apropiere. Habar n-avea unde duce, a presupus că o s-o scoată într-o stradă unde ar putea găsi oameni, viață, poate chiar și un polițist.

Orice — arestare, închisoare, chiar deportare — avea să fie mai bun decât asta.

— Ce crezi că faci?

Selima a mers mai departe, începând să alerge ușor și rugându-se ca întrebarea să-i fi fost adresată femeii căzute. Dar când i-a auzit pe paznici ridicându-se, a știut că fusese văzută. O privire scurtă peste umăr i-a confirmat temerea: Naz venea spre ea cu fața schimonosită de o furie ucigașă. Își ducea deja mâna în haină ca să scoată… ce? O rangă? O armă? Era prea târziu să intre înapoi în rând. Prea târziu să se spună că greșise. O rebeliune ca asta n-avea să fie tolerată, viața ei era deja în joc, ceea ce însemna că n-avea de ales.

Trebuia să fugă.

Capitolul 2

Ea și-a trecut arătătorul peste fața lui, alunecând blând peste nas și îndreptându-se către gură, după care i-a smuls jointul din colțul gurii. Surprins, partenerul lui Helen a ridicat privirea spre ea cu o expresie de revoltă amuzată pe chipul frumos.

— Chiar îmi plăcea… a protestat Christopher, întinzând un braț puternic și încercând să-și recupereze țigara, când Helen s-a lăsat pe spate, ca să nu-l lase să ajungă.

— Știi regulile, nu poți să fumezi aici, a spus ea arătând cu capul spre interiorul opulent al camerei de hotel aflate la ultimul etaj.

— Ce mai strici tu distracția! Detectoarele de fum nu funcționează niciodată în hotelurile astea.

— În plus, e ilegal să fumezi marijuana, a adăugat Helen, evitând în continuare încercările lui jucăușe. Nu v-au învățat la Agenția Națională pentru Combaterea Criminalității?

Partenerul ei a izbucnit în râs, lăsându-se pe spate printre pernele pufoase și ducându-și mâinile la ceafă ca să-și expună pieptul lat.

— Și ce-o să faci, Helen? Mă arestezi?

Ochii i-au sclipit ghiduș o clipă, după care a adăugat:

— Ah, stai, nu poți, nu?

Expresia lui Helen s-a înăsprit. Nu se vedea cu Christopher decât de vreo două luni, dar în tot timpul acesta el se distrase necăjind-o în legătură cu exilul ei autoimpus din lumea aplicării legii. Christopher era un expert contabil criminalist care scotea la lumină fărădelegile financiare ale gangsterilor și escrocilor, pe când ea renunțase la cariera plină de distincții de șef al Departamentului Cazuri Majore de la Southampton Central. Helen plecase ca să-și respecte principiile și nu regretase nicio clipă hotărârea, dar remarcile lui tot o afectau, trezindu-i îndoielile despre propria identitate, despre rolul ei în viață. Nu mai era detectivul-inspector Helen Grace. Era doar… Helen.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el a continuat:

— Uite ce zic eu. În loc să mă terorizezi pe mine ca o directoare de școală furioasă…

Helen s-a încruntat, dar Christopher a continuat netulburat:

— …ce-ar fi să tragi și tu un fum? N-o să mori din atât. Ba chiar s-ar putea să-ți prindă bine. Ai fost foarte încordată în ultima vreme.

Dar a reacționat prea târziu, pentru că Helen a apucat cu mâna liberă o pernă și i-a aruncat-o în față. Fumase dintotdeauna, așa că n-ar fi fost un salt prea mare, însă nu fusese niciodată fan al drogurilor. Totuși o provocare era o provocare.

— Cum vrei tu…

Și-a dus jointul la gură și a tras adânc, plimbând fumul prin gură, după care l-a lăsat să iasă pe nări, iar fuioarele blânde s-au ridicat în aer.

— Mulțumit? s-a interesat ea, dându-i înapoi țigara.

— În extaz! Tu? a replicat Christopher privind-o afectuos și punându-i mâna pe șold, cu degetul mare trecând ușor peste luciul mătăsos al cămășii ei de noapte.

Surprinsă de întrebare, Helen a ezitat înainte să răspundă. Nu era ceva la care să fi stat să se gândească până acum, viața ei profesională agitată îi lăsase prea puțin timp pentru introspecție. Acum, eliberată de obligații, posibilitățile păreau nelimitate. Putea să fumeze iarbă, putea să petreacă seri lungi făcând dragoste în camere de hotel scumpe, putea să fie fericită. Putea chiar și să se îndrăgostească, un lux pe care nu și-l permisese niciodată.

— Sunt binișor. Nimic special, dar suficient de bine… a răspuns ea, ridicând nepăsătoare din umeri.

Era o provocare, iar Christopher a reacționat imediat, încruntându-se în timp ce stingea chiștocul într-un pahar gol.

— Și de ce-ar fi nevoie ca să fii cu adevărat fericită, Helen Grace? a întrebat-o, iar mâna i s-a ridicat pe trupul ei, atingându-i sânul.

Ea n-a răspuns, iar degetul lui a luat-o spre sfârc. Helen a simțit un fior de plăcere și s-a aplecat căutându-i buzele și bucurându-se de răsuflarea lui fierbinte, cu iz de fum. Îi simțea dorința și au fost învăluiți amândoi de ea; fără niciun avertisment, el s-a ridicat și a aruncat-o pe spate. Acum era rândul lui să vină peste ea, s-o sărute pătimaș, dar Helen se aștepta la mișcarea lui și i-a folosit elanul în avantajul ei, rostogolindu-se mult spre stânga ca să-l aducă *pe el* pe spate. Surprins, Christopher a încercat să protesteze, deși știa că n-are nicio speranță, fusese învins. Helen îl dorea — și a străbătut-o încă un val de

plăcere când s-a lăsat peste iubitul ei —, însă trebuia să se întâmple cum voia ea. Lumea i se schimba, viața ei era ca o maree, dar tot îi plăcea să controleze situația.

Unele obiceiuri se schimbă greu.

Capitolul 3

Fugea pe strada întunecată ca de frica morții.

Cu câteva secunde în urmă, Selima ieșise în goană de pe aleea mizerabilă și fusese îngrozită să constate că strada rezidențială liniștită era pustie la ora târzie. A rămas dezorientată o clipă — fusese convinsă că va găsi salvarea aici —, dar n-avea timp să zăbovească, pentru că urmăritorii erau foarte aproape. A țâșnit instinctiv spre stânga, gonind mai departe pe trotuar. Selima era tânără, în formă bună și disperată — cu siguranță o combinație care s-o ducă spre libertate, departe de coșmarul cumplit care o distrusese în ultimii doi ani, nu? Și totuși pașii neîndurători din spate îi aduceau aminte că pericolul era aproape, că torționarii ei n-aveau să renunțe până nu puneau din nou ghearele pe ea.

Împinsă de adrenalină, Selima a întețit alergarea, încordându-și toate tendoanele ca să mărească distanța dintre ea și urmăritori. Vedea în față semafoare, o intersecție, mașini care treceau în viteză. Era la 30 de metri, poate o idee mai mult, avea să-i ia mai puțin de un minut. Odată ajunsă acolo putea să se arunce în fața

unei mașini, riscând totul ca să atragă atenția cuiva. Avea să fie un gest disperat și periculos, dar paznicii ei aveau să se gândească probabil de două ori înainte s-o atace în fața a zeci de martori, nu? Sigur putea să se bazeze pe inima bună a șoferilor care treceau. E drept, nu avusese parte de bunătate sau generozitate de când pusese piciorul în țara asta nenorocită, dar oamenii de rând din Southampton sigur erau de bun-simț și aveau compasiune, ca oricine, nu? De dragul ei, spera că așa e.

Din senin, a apărut o mână care a prins-o de brațul aflat în mișcare. Țipând înspăimântată, Selima și-a dat seama că Naz era aproape peste ea, iar înjurăturile lui gâfâite îi răsunau în ureche. Îngrozită, a țâșnit spre dreapta, coborând de pe trotuar și strecurându-se printre două mașini ca să ajungă pe carosabil. Surprins, Naz a ezitat, iar Selima a câștigat puțin timp și a luat-o din nou spre intersecția din față. Era doar la vreo 15 metri și, dacă reușea să mențină viteza, era sigură că o să ajungă prima.

Spre imensa ei ușurare, chiar atunci a intrat pe stradă o mașină și a orbit-o cu farurile. Venea direct spre ea, iar Selima a ridicat mâinile deasupra capului și a început să le miște frenetic, disperată să-i atragă atenția șoferului.

— Ajută-mă! Te rog, *oprește*…

Vocea ei era stridentă și întretăiată, dar părea să fi avut efect, pentru că mașina a oprit chiar în fața ei, cu frânele scrâșnind. Ușurată, Selima a încetinit, mulțumind cerului pentru norocul ei. Dar când s-au stins farurile și a deslușit silueta mașinii, speranțele i-au fost spulberate. Nu era o mașină oarecare și nici o mașină de poliție. Era duba albă. Partenerul lui Naz îi tăiase calea de scăpare.

Chiar acum cobora din cabină, în timp ce Naz se apropia din spate.

— *Min xilas bike, Xudan*[1]…

Și-a șoptit rugăciunea în timp ce se uita pe stradă în căutarea vreunui mijloc de scăpare. Spre surprinderea ei, rugăciunea a părut să i se împlinească, pentru că fugara îngrozită a zărit chiar în dreapta ei o scurtătură care pleca din stradă.

N-a ezitat și a luat-o la goană spre dreapta, chiar când Naz făcea din nou un salt spre ea. De data asta, degetele lui au reușit s-o prindă, apucând țesătura moale a bluzei, dar Selima și-a eliberat brațul și s-a năpustit înainte, căutând refugiu pe alee.

În disperarea ei de a scăpa, s-a împleticit și a ricoșat din zid. Acum auzea două rânduri de pași în spate și se străduia din greu să rămână înaintea furiei lor. Aleea era plină de gunoaie, dar sărind peste obstacole a reușit să ajungă în capăt și a ieșit iar în aerul nopții. În fața ei s-a deschis un alt peisaj, însă nu era prea ispititor. Înnebunită să evadeze, Selima lăsase în urmă străzile orașului și intrase direct într-un complex comercial. În cursul zilei, locul ar fi forfotit de oameni, dar la ora asta magazinele erau închise, cu grilajele metalice lăsate. Era prinsă în capcană. Mai mult, era singură.

Chiar era singură? Pe măsură ce înainta tot mai adânc în incinta pustie, a văzut ceva în față. Ceva care i-a făcut inima să bată mai tare. Era o lumină. Nu, mai mult de-atât — era un magazin! A luat-o iar la fugă, cu privirea fixată pe firma dughenei cu kebap care strălucea în întuneric, ademenindu-i pe petrecăreții de noapte. Nu era

1 Mântuiește-mă, Doamne — în limba kurdă (n.r.)

sigură dacă mai e deschisă sau dacă va fi binevenită, dar simțea că, dacă ar putea ajunge în refugiul deschis până târziu, ar fi în siguranță.

Înăbușindu-și teama, Selima a alergat spre lumină.

Capitolul 4

Helen privea de sus orașul, fermecată de luminițele care scânteiau dedesubt. Hotelul era alegerea lui Christopher, iar ea fusese de acord. Mayflower era un hotel-boutique nou, lângă parcul Watts, ale cărui penthouse-uri aveau priveliști splendide ale Southamptonului. Perspectiva era fermecătoare mai ales noaptea, când peisajul urban se trezea la viață, o masă de scânteieri albe, galbene și roșii. Helen ar fi fost în stare să stea ore în șir uitându-se la mașini și la noctambuli, întrebându-se unde mergeau, cu cine erau, chiar și ce plăceri îi așteptau.

Strângându-și halatul pufos pe lângă ea, Helen nu putea nega că *era* mulțumită. Pentru ea, fericirea fusese dintotdeauna un concept relativ. Nu era ceva ce să fi cunoscut prea bine, nici ceva la care să se aștepte. Însă în ciuda întrebărilor despre viitorul ei care continuau s-o îngrijoreze și a vinovăției pe care-o simțea pentru că-i abandonase pe Charlie și pe colegii de la Southampton Central, nu putea nega că *existau* elemente ale noii vieți care-i făceau plăcere. Timpul pe care-l avea la dispoziție ca să fie ea însăși, să exploreze lucruri noi, să încerce să aibă o relație adevărată, funcțională. Legătura cu Christopher

era încă la început, dar algoritmul aplicației de dating care-i adusese împreună părea să știe ce face. Erau cam de aceeași vârstă, activau în domeniul ordinii publice și amândurora le plăcea să se retragă din când în când, de obicei într-un hotel de lux. Helen știa că fondurile ei n-o să dureze la nesfârșit, că la un moment dat va trebui să se gândească la un nou loc de muncă, dar deocamdată se mulțumea să savureze momentul.

Și-a lipit fruntea de geam și și-a lăsat privirea să cutreiere peste Southampton, căutând noi distrageri. Christopher era la duș, ceea ce însemna că se poate bucura de o clipă de solitudine. Zâmbind, se uita de colo-colo, ca un reflector de închisoare, căutând semne de viață.

Și atunci a zărit ceva care a alertat-o pe loc. Poate la 50 de metri mai jos, într-un complex comercial întunecat, o tânără alerga cât o țineau puterile, aruncând des priviri în urmă. Instinctiv, Helen s-a apropiat mai mult de geam. Ce naiba căuta femeia asta într-un loc pustiu așa de târziu? Și de cine fugea?

După câteva clipe a primit și răspunsul, când au apărut două siluete solide care alergau după femeie. Helen a simțit cum i se încordează tot corpul, iar în cap au început să i se învârtă o mie de întrebări nedorite. De ce o urmăreau? Ce aveau de gând să facă dacă o prindeau? Helen s-a trezit că-i șoptește femeii cuvinte de încurajare, îndemnând-o să rămână înaintea urmăritorilor, iar acum, spre imensa ei ușurare, a văzut-o ajungând la dugheana cu kebap, singura încă deschisă. S-a uitat cu atenție cum dispare înăuntru. Însă norocul o părăsise, pentru că imediat au intrat și urmăritorii și au târât-o afară, pe esplanadă. În timp ce femeia se lupta să se elibereze din ghearele lor, în ușa dughenei a apărut un bărbat, cu un

șorț de bucătărie peste un tricou roz-aprins, însă n-a făcut niciun gest să intervină, rămânând încremenit.

Inima lui Helen bătea să-i spargă pieptul. Bărbatul trebuia să facă ceva, nu? Sau măcar să cheme poliția. Spre groaza ei n-a făcut nimic, privind impasibil cum cei doi huligani o aruncau la pământ pe biata femeie. Victima s-a ridicat imediat în genunchi și și-a împreunat mâinile, cerșind îndurare. Dar era evident că urmăritorii nu sunt genul îndurător. Helen a icnit când unul dintre ei a scos din buzunarul gecii ceva ce părea un lanț de bicicletă. Oare își imagina doar că aude un strigăt când femeia a țipat speriată și disperată? Oricum, groaza n-a salvat-o, pentru că bărbatul a lovit-o cu toată forța cu lanțul.

Helen deja pornise spre ușă când Christopher a ieșit din baie, ștergându-se pe cap.

— Hei! Unde arde? a strigat când a văzut-o trecând pe lângă el.

Helen n-a răspuns, deschizând ușa și luând-o la fugă pe coridor. Îl auzea în urma ei pe Christopher strigând, dar a grăbit pasul, a ajuns la ieșirea de urgență și a luat-o în jos pe scara de incendiu. Probabil că ar fi fost mai comod să ia liftul, însă nu putea risca nicio întârziere, convinsă că fiecare secundă contează.

A coborât în fugă, sărind câte patru trepte deodată, cu milioane de întrebări în minte. Ce făcuse femeia ca să le provoace furia? De ce atacul asupra ei era atât de violent? Și cum de agresorii nu se fereau deloc, părând să nu le pese că ar putea exista vreun martor? Mânată de dorința de a înțelege, de a interveni, Helen a năvălit în holul hotelului, făcându-l pe recepționerul de noapte să ridice brusc privirea. Suflând greu și transpirată, a gonit mai departe, cu halatul fluturând nebunește când